

CARTA DEL SANT PARE FRANCESC ALS RECTORS

Benvolguts germans rectors!

La trobada internacional "Els rectors per al Sínode" i el diàleg amb els qui hi han participat són el motiu per recordar en la meua pregària tots els rectors del món, als quals adreço aquestes paraules amb gran afecte.

És tan obvi que dir-ho sona gairebé banal, però això no ho fa menys veritable: l'Església no podria anar endavant sense el vostre compromís i servei. Per això vull abans de tot expressar el meu agraïment i estima pel generós treball que vosaltres feu cada dia, semblant l'Evangelí en tot tipus de terreny (cf. Mc 4,1-25).

Com esteu experimentant en aquests dies d'intercanvi, les parròquies en les que vosaltres desenvolupeu el ministeri es troben en contextos molt diferents; des d'aquelles situades a les perifèries de les grans ciutats –les he conegut directament a Buenos Aires– a aquelles vastes com a províncies a les regions menys densament poblades; des d'aquelles que estan als centres urbans de molts països europeus, on antigues basíliques acullen comunitats cada vegada més petites i més envellides, fins a aquelles on se celebra sota un gran arbre i el cant dels ocells es barreja amb la veu de tants infants. Els rectors coneixen molt bé tot això, coneixen la vida del Poble de Déu des de dins, les seves fatigues i les seves alegries, les seves necessitats i les seves riqueses. Per això una Església sinodal necessita els seus rectors; sense ells mai no podrem aprendre a caminar junts, mai no podrem recórrer aquest camí de la sinodalitat que «és el camí que Déu espera de l'Església del tercer mil·lenni»¹.

Mai no arribarem a ser Església sinodal missionera si les comunitats parroquials no fan de la participació de tots els batejats en l'única missió d'anunciar l'Evangelí el tret característic de les seves vides. Si les parròquies no són sinodals i missioneres, tampoc no ho serà l'Església. L'*Informe de Síntesi* de la primera sessió de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes és molt clara respecte a això: les parròquies, a partir de les seves estructures i de l'organització de la seva vida, estan cridades a concebre's «principalment al servei de la missió que els fidels duen a terme dins de la societat, en la vida familiar i laboral, sense centrar-se exclusivament en les activitats que es desenvolupen en el seu interior i en les seves necessitats organitzatives» (8, I). Per això és necessari que les comunitats parroquials siguin cada vegada més llocs des dels quals els batejats parteixen com a deixebles missioners i on retornen, plens d'alegria, per a compartir les meravelles obrades pel Senyor a través del seu testimoni (cf. Lc 10,17).

Com a pastors, estem cridats a acompanyar les comunitats que servim en aquest itinerari i, al mateix temps, a comprometre'ns amb la pregària, el discerniment i el zel apostòlic perquè el nostre ministeri s'adeqüi a les exigències d'una Església sinodal missionera. Aquest desafiament concerneix el Papa, els bisbes i la Cúria romana, i també a vosaltres rectors. Aquell que ens ha cridat i consagrat ens convida avui a posar-nos a l'escolta del seu Esperit i a moure'ns en la direcció que Ell ens indica. Podem estar segurs d'una cosa: no deixarà que ens manqui la seva gràcia. Al llarg del camí descobrirem també la manera per a alliberar el nostre servei d'aquells aspectes que el fan més penós i redescobrir el seu nucli més autèntic: anunciar la Paraula i reunir la comunitat partint el pa.

Com a rectors us exhorto a acollir aquesta crida del Senyor a ser constructors d'una Església sinodal missionera i a comprometre-us amb entusiasme en aquest camí. Per això, desitjo formular tres recomanacions que puguin inspirar l'estil de vida i d'acció dels pastors.

¹ *Discurs en la commemoració del 50 aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes*, 17 d'octubre de 2015.

1. Us convido a viure el carisma ministerial específic cada vegada més al servei dels multiformes dons disseminats per l'Esperit en el Poble de Déu. Urgeix descobrir, animar i valorar «amb el sentit de fe els carismes, tant els humils com els sublims, concedits sota múltiples formes als laics» (Conc. Ecum. Vat. II, Decr. *Presbyterorum Ordinis*, 9) i que són indispensables per a poder evangelitzar les realitats humanes. Estic convençut que així faran sorgir molts tresors amagats i es trobaran menys sols en la gran tasca d'evangelitzar, experimentant l'alegria d'una genuïna paternitat que no sobresurt, sinó que fa emergir en els altres, homes i dones, moltes potencialitats precioses.

2. Amb tot el cor us suggereixo que *apregueu i practiqueu l'art del discerniment comunitari*, valent-vos per a això del mètode de la "conversa en l'Esperit", que tant ens ha ajudat en l'itinerari sinodal i en el desenvolupament de la mateixa Assemblea. Estic segur que en podreu recollir nombrosos fruits, no només en les estructures de comunió, com el Consell pastoral parroquial, sinó també en molts altres camps. Com recorda l'*Informe de Síntesi*, el discerniment és un element clau de l'acció pastoral d'una Església sinodal: «És important que la pràctica del discerniment s'apliqui també en l'àmbit pastoral, d'una manera adequada als contextos, per a il·luminar la concreció de la vida eclesial. Ens permetrà reconèixer millor els carismes presents en la comunitat, confiar amb saviesa tasques i ministeris, planificar els camins pastorals a la llum de l'Esperit, anant més enllà de la simple planificació d'activitats» (2, l).

3. Finalment, voldria aconsellar-vos que *poseu a la base de tot l'intercanvi i la fraternitat entre vosaltres i amb els vostres bisbes*. Aquesta instància va sorgir amb força en el Congrés internacional per a la formació permanent dels sacerdots, amb el tema «Reviu el do de Déu que hi ha en tu» (2Tm 1,6), realitzat el passat mes de febrer aquí a Roma, amb més de vuit-cents bisbes, sacerdots, consagrats i laics, homes i dones, compromesos en aquest camp, i en representació de vuitanta països. No podem ser autèntics pares si no som abans que res fills i germans. I no serem capaços de suscitar comunió i participació en les comunitats que ens són confiades si no les vivim en primer lloc entre nosaltres. Sé bé que, en la successió de les responsabilitats pastorals, aquest compromís podria semblar un afegit o fins i tot un temps perdut, però en realitat és el contrari: en efecte, només així som creïbles i la nostra acció no desbarata allò que altres ja han construït.

No és només l'Església sinodal missionera la que necessita els rectors, sinó també el camí específic del Sínode 2021-2024, "Per una Església sinodal: comunió, participació, missió", en vista de la segona sessió de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, que es durà a terme el proper mes d'octubre. Per a preparar-la necessitem escoltar les vostres veus.

Per això, convido a tots els qui heu participat en la Trobada internacional "Els rectors per al Sínode" a que, quan torneu a casa, sigueu missioners de sinodalitat també amb els vostres germans rectors, animant la reflexió sobre la renovació del ministeri del rector en clau sinodal i missionera, i al mateix temps permetent a la Secretaria General del Sínode que reculli les vostres aportacions insubstituïbles per a la redacció de l'*Instrumentum laboris*. Escoltar els rectors era l'objectiu d'aquesta Trobada internacional, però això no es pot acabar avui; necessitem continuar escoltant-vos.

Benvolguts germans, estic al vostre costat en aquest camí que també jo intento recórrer. Us beneixo a tots de cor i alhora necessito sentir la vostra proximitat i el suport de la vostra pregària. Encomanem-nos a la Benaurada Verge Maria *Odighitria*, aquella que indica el sender, aquella que ens condueix al Camí, a la Veritat i a la Vida.

Roma, Sant Joan del Laterà, 2 de maig de 2024

FRANCESC